

Med pulsen i fingeren

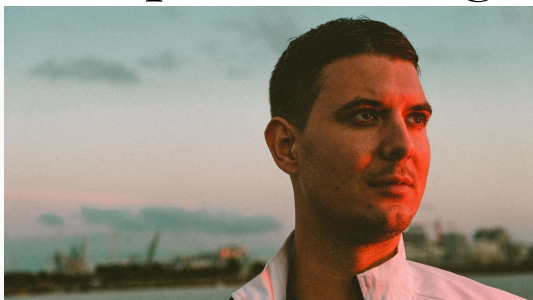
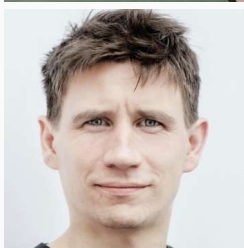

Foto: Klara Løkke

Rasmus Lund Nielsen 20.11.2021

DIGTSAMLING // ANMELDELSE – Global økonomi, klimakrise, pandemi, sociale medier, populærkulturelle referencer, seksualitet. Caspar Eric skriver digte til tiden, men ikke kun til den. Med sprogligt overskud rækker han samtidig ud efter noget fælles, som kan gøre meget. Det giver i sin helhed en god og meget anbefalelsesværdig digtsamling, skriver Rasmus Lund Nielsen.

Vi kan gøre meget

Digter: Caspar Eric

Forlag: Gyldendal

Udkom d. 4. november 2021

Caspar Erics puls er i tiden.

Det er ikke i sig selv særligt sindsoprivende at konstatere, men jeg tænker alligevel på det, hver gang jeg læser hans digte. Det gælder dem alle. Fra debuten *7/11* (2014) og over *Nike* (2015), *Avatar* (2017), *Alt hvad du ejer* (2018), *Jeg vil ikke tilbage – digte om dage med Covid-19* (2020) og nu igen i *Vi kan gøre meget*.

Der er noget i dem, der føles så gennemført, så meget i ét med tiden, at de ubesværet kan hive unge og uindviede med ind i poesiens rum. Præcis som Michael Strunge og Søren Ulrik Thomsen kunne engang.

Måske har han bare pulsen i fingeren, når store abstrakte og politiske størrelser som global økonomi, klimakrise, handikappede kroppe, pandemier, sociale medier,

populærkulturelle referencer, seksualitet – og hvad skete der lige med Yemen! – siver ind og ud af det private. Det store påvirker det små, men en lille digteridiot kan også påvirke det store:

Jeg er bare en lille

digteridiot

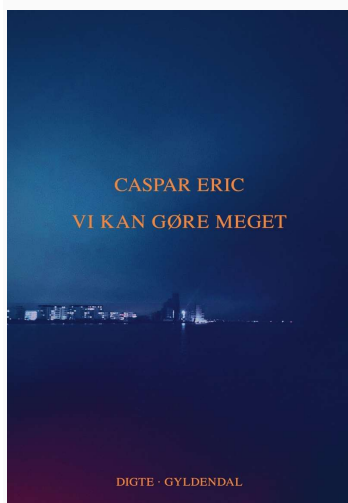
men jeg tror vi har brug

for en fælles poesi

for at føle noget

for hinanden igen

(Eric 2021: 187)

Litterat Stefan Kjerkegaard beskriver det godt i bogen *Den menneskelige plet* (2018). Han skriver om blandt andet Caspar Erics oprigtighed, at den ikke skal findes i selve sproget eller indholdet, ”men snarere i den måde, som hele intentionen om at være ærlig eller oprigtig fejler på: En fundamental usikkerhed og sårbarhed” (Kjerkegaard 2018: 19).

Det er den usikkerhed og sårbarhed, der danner ramme om den menneskelige plet: ”en etisk handling i og med litteraturen: en menneskelige henvendelse inkorporeret i det, som litteraturen gør, snarere end i det, den siger” (ibid.).

Eric giver et usikkert og sårbart rum at træde ind i, der fejler og får form af tiden, men med et sprogligt og poetisk overskud, der som minimum rækker ud mod noget fælles

Den lille digteridiot kan påvirke det store ved at vise sin egen usikkerhed og sårbarhed i digtet: At mennesket, ham selv inklusiv, er en idiotisk størrelse, der fejler konstant, og at dét må der trods alt være et fællesskab i.

Caspar Erics puls er i tiden, men den er ikke bundet til den. Det sikrer den usikkerhed og sårbarhed og det sproglige overskud, som jeg i det mindste ikke kan overse i hans samlinger. Heller ikke i de to seneste, der er tæt forbundet. Det er der til gengæld andre, der kan.

Fra undtagelsestilstand til the new normal

Sidste år udkom *Jeg vil ikke tilbage – digte fra dage med Covid-19*. Fra Danmark lukker ned den 11. marts 2020 skriver et digter-jeg ét digt om dagen i 80 dage. Det er de digte, der bliver en digtsamling. Den blev i store dagblade rost som tidsbillede, men kritiseret for at være lige så genkendelig som en bon fra Netto (Nielsen 2020) – hvad det så vil sige – og for at mangle dén sproglige stramhed, som for alvor kunne løfte teksterne op over det forventelige (Johansen 2020).

[Der er ingen stor generation på den anden side af de kommende brænde](#)
Caspar Eric

Den første anmeldelse står for anmelderens egen bon. Den anden er jeg tættere på, men uden at være enig. Det er rigtig nok ikke Erics bedste digte, men det ændrer ikke på, at de er skrevet i en ligefrem famlende stil, der for mig at se befrier undtagelsestilstanden fra fællessang og politiske finter som sammen hver for sig. Det politiske sprog er stramt, gennemtænkt og kedeligt. Eric giver et usikkert og sårbart rum at træde ind i, der fejler og får form af tiden, men med et sprogligt og poetisk overskud, der som minimum rækker ud mod noget fælles.

Jeg er bare en digter

i en verden der flyder over

med hårdt indpakkede

og nyttige fiktioner.

Forskellen på kunstneren

og tidens politikere

er at kunstnerne må lyve

i sandhedens navn

for at gøre den
umulig at patentere
for at insistere
på de umulige rum

(Eric 2020: 96)

Eric's seneste samling er ingen undtagelse. Her fortsætter han, hvor han slap. Format, grafik og stil er tæt forbundet med Covid-samlingen, men mens den første strækker sig over 80 dage, hvor man ikke vidste, hvad der var op og ned i coronaspørgsmålet, beskæftiger den nye samling sig med undtagelsestilstanden som *the new normal*. Det gør den i 12 digtsuiter, der indledes med hver sin overskrift. Den første for eksempel: ENDNU EN UGE og så:

Undtagelsestilstanden
er blevet *the new normal*
kh stemmen
der blev lovet kloden

(Eric 2021: 7)

Undtagelsestilstanden er ikke længere *lock down* og mundbind, men at vores fælles ozonlag ikke kan holde, at nationale løsninger ikke er nok, at vi er blevet kolde (ibid.: 187) og ikke kan føle noget for hinanden.

Det er undtagelsestilstanden, der er blevet det normale. Digter-jeget blev lovet kloden, men fik krisen. Han er en del af dén unge generation, der som den første er fattigere end forældregenerationen (ibid.: 133). Der er ingen stor generation på den anden side af de kommende brænde (ibid.: 60). Morgendagens bier er pantsat (ibid.: 77).

Foto: Klara Løkke

Stort er småt, småt et stort

Det store siver ind og ud af det små. Digter-jeget og kæresten Rosa er stadigvæk sammen, nu i fælles lejlighed, hvor de forhandler om drømme og røg fra cigaretter, ikke om røg fra skovbrænde (ibid.: 14). Men hallo, de har en altan, som digter-jeget klogt trækker i land.

Isaks mor er død. Han skriver det i en gruppebesked til vennerne (ibid.: 117). Det gør han i digtsuiten ROSER PÅ TRAPPEN, og vennerne tager derhen og lægger roser ved hendes lejlighed. Imens forsøger digteren at skrive i tomrummet (ibid.: 39) om alt det, der foregår omkring ham. Han famler sig fremad og er mindst lige så vred og indigneret, som han er usikker og sårbar.

Samlingens puls er nok i tiden, men den er ikke bundet til den

Der citeres fra alt fra Britney Spears til Inger Christensen, og ”Bim Bam Busse” fra *Cirkeline*, ”Der bor en bager”, og Michael Strunge inddrages på forskellige måder. De store vikles ind i de små, og hverdagssituationer står side om side med vredesudbrud som:

For længe har vi ophøjet mennesket til gud.

For længe har menneske betegnet de få.

For længe har de få haft patent på drømmende.

For længe har drømmende været nutidens ørken.

(ibid.: 29)

Og poetiske nedslag som:

Havet lader til

at ville sluge stranden

som drømmer det om

at møde sig selv

(ibid.: 181)

Samlingens puls er nok i tiden, men den er ikke bundet til den. Digtsamlingen her er måske heller ikke hans bedste, men der skabes uanset igen et rum, der i hvert fald rækker ud efter noget fælles, som kan gøre meget.

Digtene derimod vil måske så meget, at de gang på gang slår fejl, sproget er ikke stramt, men famler sig frem, og mennesket bag digteren står usikker og sårbar tilbage. Det giver i sin helhed en god digtsamling – og noget fælles, som anmelderidioten her i det mindste kan forstå: At mennesket grundlæggende er en idiotisk størrelse, og at der i det mindste i dét må være en mening.

Litteratur

Eric, Caspar (2020): *Jeg vil ikke tilbage – digte fra dage med Covid-19*. København: Gyldendal

Eric, Caspar (2021): *Vi kan gøre meget*. København: Gyldendal

Johansen, Jørgen (2020): ”Coronadigte vækker genkendelse, men mangler poetiske lynnedslag” i *Berlingske* d. 15.11.2020:

Kjerkegaard, Stefan (2017): *Den menneskelige plet*. Frederiksberg: Daneklærerforeningen

Skyum-Nielsen, Erik (2020): ”Caspar Erics nye digte er så genkendelige som en bon fra Netto” i *Information* d. 6.11.2020:

Caspar Eric coronakrisedigtsamling klimakrise

Rasmus Lund Nielsen

Født i 1989 og cand.mag. i dansk og litteraturhistorie ved Aarhus Universitet. Siden alt fra forlagsredaktør til barista. Forkærlighed for det skæve, eksentriske og ekstatiske.